DŮM SOCIÁLNÍ PÉČE KRALOVICE,P.O.

Plzeňská 345, 331 41 KRALOVICE, IČO 49748190, www.dspkralovice.cz
☎373 301 111, fax 373 301 112, e-mail: podatelna@dspkralovice.cz

2/15

OBČASNÍK NÁŠ DOMOV

DŮM SOCIÁLNÍ PÉČE KRALOVICE

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

držíte v rukou nové číslo občasníku Náš domov. Co zajímavého se tentokrát dozvíte? Připomeneme si oslavu diamantové svatby manželů Kaščákových v našem domě a dozvíte se jejich recept na šťastný manželský život.

Náš klient a student Univerzity třetího věku pan Oldřich Soutner napsal zajímavou esej na téma Barokní architektura v Čechách. Ve svém psaní se zaměřil především na nedaleké Plasy, takže si tuto stranu určitě nalistujte.

Seznámíte se s další osobností z Kralovic a to Ottou Ecertem, který se proslavil jako sochař a keramik. Hana Vítová slavná herečka z filmů pro pamětníky Vás nechá nahlédnout do svého života. Nedaleká obec Horní Bříza je všem jistě známá především z doby, kdy ještě naplno fungovala keramička a kaolinové závody. Jak to v Horní Bříze začalo, se dočtete v následujících stránkách.

Víte, jaká je historie pivovarnictví v Kralovicích? Pokud ne, zaměřte se na předposlední článek našeho občasníku. Kdo si chce procvičit paměť, můžete využít test s názvem: Vyznáte se v příbuzenstvu?

Přeji Vám pěkné počtení…

Adéla Tyvoňáková
redaktorka občasníku

Z NAŠEHO DOMOVA

Diamantová svatba manželů Kaščákových 30. 5. 2015.

V našem domově oslavili manželé Kaščákovi významné životní jubileum společného života- Diamantovou svatbu. Využila jsem příležitosti a zeptala jsem se jich na recept spokojeného života.

„ Náš společný život je o vzájemném porozumění a toleranci. Já jsem se dostal do Líní jako zdravotník a manželka tam pracovala na zubním. V únoru roku 1954 jsme se zasnoubili a za rok jsme se vzali. Byli jsme nenároční, dokázali jsme šetřit. Babička ráda pletla a měla ráda ruční práce. Volný čas jsme trávili na zahradě, což byla naše společná radost. Vychovali jsme společně 3 děti.“

Jak jste oslavili vaší Diamantovou svatbu?

„Bylo to moc hezké, slavili jsme nejen s rodinou, ale i se zaměstnanci a klienty v domově. Nechyběl dort a svatební kytice pro manželku a zástupkyně města, která nás oddávala. Zaměstnanci pro nás připravili příjemné překvapení, byli jsme dokonce i v televizi. Ozývali se nám naši známí, že nás viděli v televizních novinách. Chtěli bychom proto touto cestou poděkovat Domovu za příjemnou atmosféru, kterou pro nás připravili a na kterou budeme dlouho vzpomínat.“

UNIVERZITA TŘETÍHO VĚKU V DSP

Provozně ekonomická fakulta
Česká zemědělská univerzita v Praze

Náš klient a student virtuální univerzity třetího věku pan Oldřich Soutner z odd. C nejenže pravidelně navštěvuje přednášky, ale také vypracoval esej na téma našeho posledního kurzu - Barokní architektura v Čechách. Esej byla vložena na internetové stránky virtuální univerzity třetího věku a taktéž si ji můžete přečíst zde.

„I němí svědkové dějin mají své osudy“

Každá krajina má svou paměť, poznamenaly jí nejen rozmary přírody, ale i činnost jejich obyvatel. Lidský um a píle vytvořily v této krajině i některé hodnoty, které přežily i budoucí generace.

Jak jsme se dozvěděli na univerzitě třetího věku, i v naší krajině proběhlo šťastné období rozkvětu. V 17. A 18. Století k nám přicházeli vzdělaní architekti, stavitelé a umělci, kteří u nás propagovali styl zvaný baroko.

Opati plaského kláštera zvali známé evropské umělce, aby v Čechách budovali církevní a hospodářské budovy. Už koncem 17. století stavitel Mathey postavil pro plaský klášter novou prelaturu s nástropní malbou a sýpky, uprostřed nichž vybudoval věž s nejstarším hodinovým strojem.

Vzdělaný opat Evžen Tyttl pak pozval do Plas i věhlasné stavitele Santiniho a Dientzenhoffera, pod jejich dohledem vyrůstali stavby – osmiboká kopule v Mladoticích a honosná budova klášterního konventu s novou technologií dubových pilotů v bažinatém prostředí a na planině u Kralovic poutní chrám Mariánská Týnice. Během období baroka bylo postaveno několik panských dvorů s udivující stavitelskou nápaditostí. Na vnější i vnitřní kráse staveb klášter nešetřil, štědře se odměnil i Matyáši Braunovi za jeho slavné sousoší sv. Luidgarda, které jako dar plaského kláštera zdobí Karlův most v Praze.

Když roku 1826 kupoval plaské panství za milion zlatých kancléř Metternich, byla zcela jiná doba. V duchu osvícenství Josef II. zrušil kláštery a jejich bohatství odvezl do Prahy a do Vídně. Společnost v té době nepotřebovala budovy ke slávě boží, ale vidinou bylo podnikání. Např. stavba železáren, železnice nebo stavění císařské silnice.

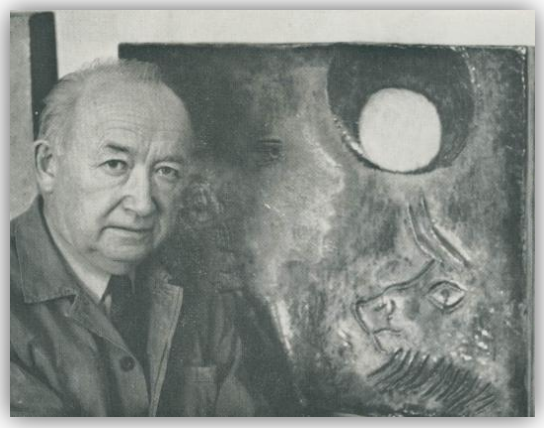
Barokní výstavba v Plasích byla ovšem využita pro hospodaření náboženského fondu. Bez užitku a poutí chátrala i Mariánská Týnice a v příštím století se zřítila ozdobná kopule. Konvent postihly dvě katastrofy, první byla ničivá povodeň v roce 1872 při níž byla poškozena i nová železnice . Druhou katastrofou byl v roce 1912 několikadenní požár, při němž vzal za své hlavně rozsáhlý krov stavby. Při požáru bylo největší těžkostí, že pro nezvyklou výšku budovy nemohly účinně zasahovat ani hasiči z Plzně.

„ O plesy plaské oudobí“ tímto zvoláním zdravil plzeňský buditel Sedláček Metternicha při jeho návštěvě na novém panství. Zopakovat ho dnes je zcela na místě. Dovídáme se totiž, že správu památných i hospodářských budov v klášterním areálu v Plasích převzalo Národní technické muzeum. Má tu být zřízeno centrum stavitelského dědictví po nákladné úpravě, která bude obsahovat minulost i současnost tohoto oboru.

Po třech staletích se vrací historie do Plas a uzavírají se osudy památných staveb, němých svědků našeho kraje.

OSOBNOST Z KRALOVIC

Opět si připomeneme známou osobnost a rodáka z Kralovic, byl jím český sochař, keramik a pedagog

Otto Eckert

narozen 4. října 1910 Kralovice
zemřel 1. ledna 1995 Praha

Uměleckého vzdělání se mu dostalo na hořické sochařsko-kamenické škole v letech 1924–1926 a poté na pražské uměleckoprůmyslové škole ve speciálce Karla Štipla, kterou ukončil roku 1933. Následně začal pracovat v porcelánce EPIAG v Březové, později v Praze a ve vlastní dílně v Kralovicích. Od roku 1946 začal učit na Vysoké škole uměleckoprůmyslové, kde vedl ateliér porcelánu a keramiky, v letech 1960–1966 vedl školu jako rektor. Od roku 1956 byl členem Académie internationale de la céramique (od roku 1967 byl viceprezident), díky tomuto členství a vcelku dobrým vztahem s vládnoucím režimem se mu podařilo roku 1962 uspořádat mezinárodní výstavu keramiky v Praze. V 70. letech jeho vliv poněkud upadl, ještě v letech 1972–1987 byl člen představenstva ÚV SČVU.

Ve svém díle se zaměřoval na spíše jednoduchou užitou keramiku pod vlivem funkcionalismu, ovšem zpravidla s náročnou povrchovou úpravou, využíval zejména vrstvené a následně proškrabované barevné glazury. Ceněné jsou jeho porcelánové servisy navržené pro Expo 58. Za jeho života se mu dostalo řady ocenění včetně čs. titulu národní umělec, Řád Vítězného února, nebo zlaté medaile z mezinárodních keramických výstav v Praze, Istanbulu a Gualdo Toddino.

Naďa Formánková

HEREČKA Z FILMŮ PRO PAMĚTNÍKY

Hana Vítová

Narozena 24. 1. 1914 v Praze
Zemřela 3. 3.1987 v Praze

Hana Vítová (Jana Lašková) se narodila 24. ledna 1914 v Praze do hudební rodiny. Tatínek Hanuš Lašek byl sólistou opery Národního divadla a operní pěvkyní byla i maminka Hana. Očekávalo se, že dcera, kterou odmalička vedli k hudbě, půjde v jejich šlépějích. Ale člověk míní a život mění. Jana sice zdědila hudební talent, ale pěvkyní být nechtěla. Přála si stát se učitelkou. Nakonec však přece jen složila zkoušky na konzervatoř. Zvěst o krásné, talentované a nádherně zpívající dívce brzy dolehla až k uším Voskovce a Wericha, kteří okamžitě zatoužili mít tento skvost ve své divadelní sbírce. V roce 1930 se tedy stala členkou Osvobozeného divadla. V té době začala používat pseudonym Hana Vítová, který jí V+W vymysleli.

Díky spolupráci s legendární dvojicí se objevila na plátně ve slavném filmu Peníze nebo život, a Život je jen náhoda, který si ve snímku zazpívala spolu s Ljubou Hermanovou. Slavné krédo se stává typickým i pro další hereččiny role - většinou totiž hraje ubohé dívky z chudých rodin, které nečekaná událost svede dohromady s bohatými muži. Její první seznámení s kamerou proběhlo mnohem dříve. Byla statistkou ve filmovém zpracování písničky Já miluji jen vás a vaše oči šedé. V roce 1930 se objevila v menší roli ve filmu Děvčátko, neříkej ne! V roce 1938 nachází mladá herečka azyl v Divadle Oldřicha Nového. A její krása nenechává v klidu ani tohoto zkušeného filmového milovníka. Při pohledu na fotografie Hany Vítové je jistě každému jasné, že neměla o nápadníky nouzi. Přestože jí muži houfně padali k nohám, patřila k ženám, které hledají lásku na celý život, a krátkodobé vztahy nebyly nic pro ni. V době působení v

Osvobozeném divadle se zamilovala do Jiřího Voskovce, ale jejím prvním manželem se stal zpěvák Jára Pospíšil. Kvůli němu dokonce Osvobozené divadlo opustila a následovala ho do Olomouce. Vzrůstající popularita je brzy zavála zpátky do Prahy a tady se jejich cesty rozdělily. Rozešli se v dobrém a po zbytek života jeden o druhém mluvili jako o osudovém partnerovi, který ovlivnil jejich život. Druhým mužem v životě Hany byl novinář Bedřich Rádl. Bohužel i tento vztah skončil krachem. Manžel měl slabost pro jiné krásné ženy a tu svou brzy vyměnil za novou, neokoukanou. Pro Hanu to bylo o to bolestnější, že s dcerou Bedřiškou neměla kam jít a s bývalým mužem i jeho milenkou žili v jednom bytě. Do třetice našla Hana lásku a zázemí u zpěváka a herce R. A. Dvorského, s nímž žila až do jeho skonu.

Válečná doba přinesla Vítové její největší příležitost, roli Marty Dekasové ve filmu Noční motýl. Snímek se hrál v Německu i Francii a zajistil české umělkyni popularitu mezinárodních rozměrů. Najednou se jí nabízí nové možnosti. Co se ale po válce nejméně odpouštělo, byly právě válečné úspěchy. A tak Hana Vítová později hořce lituje, že pod jménem Hana Witt přijala nabídky do dvou německých filmů. Konec války znamená pro herečku i postupný konec kariery. Po roce 1945 přichází kruté období, obvinují jí z kolaborace, moc nabídek k filmování se jí tak nehrne. Přestože se Vítové podaří vyvrátit obvinění z údajné kolaborace, její karieru to nezachrání. Hraje už jen v pěti filmech.V Pytlákově schovance znovu dokáže navázat na své herecké umění. Dříve nadějná herečka ztrácí pevnou půdu pod nohama. Ze zoufalství začíná účinkovat v mnoha estrádách jako zpěvačka.V 50.letech vede dokonce pivovarský kabaret U svatého Tomáše. Hana Vítová byla nejen krásná, ale také jazykově nadaná žena. Když jí ubývalo filmových nabídek, vydělávala si herečka knižními překlady z ruštiny, angličtiny a němčiny. Podepisovala se pod ně jménem Rádlová.

Nejhorší okamžik v životě Hany Vítové byla sebevražda dcery Bedřišky, která ve svých osmnácti letech z nešťastné lásky vyskočila z okna. A jejím idolem prý nebyl nikdo jiný než Jiří Suchý! O dceřině sebevraždě odmítá Vítová s kýmkoli mluvit. O několik let později následuje i smrt R. A. Dvorského. Poslední roky jejího života jsou provázeny jen další bolestí a utrpením. V roce 1970 při těžké autonehodě ochrnula na jednu nohu a prášky na bolest zapíjela alkoholem. Naposledy, vystoupila Hana Vítová rok před svou smrtí v pořadu Kavárnička dříve narozených. Zazpívala tehdy svůj hit

Život je jen náhoda. Rovnou z natáčení ji odvezli s náhlou nevolností do ostravské nemocnice. Kde ji patrně diagnostikovali vážnou plicní chorobu. Rány osudu totiž tlumila nejen množstvím alkoholu, ale také přemírou cigaret. Zemřela 3. března 1987 v pražské nemocnici. Bylo ji sedmdesát tři let.

KERAMIKA V HORNÍ BŘÍZE

Keramické a kaolinové závody v Horní Bříze byly léta jedním z největších producentů dlaždic, obkladů, kaolinu a stavební keramiky v Evropě. Právě díky kaolinu a keramice zná původně zemědělskou vesnici prakticky celý svět.

Historie keramičky v Horní Bříze se začala psát v druhé polovině devatenáctého století. Z Plzně do Duchcova byla postavena železnice a na Plzeňsku objevili ložiska kaolinu. Jedno z nich nedaleko Horní Břízy. Rokycanský velkoprůmyslník a báňský odborník Johann Fitz usoudil, že zdroj kaolinu by se mohl táhnout až k vesnici a při průzkumu skutečně narazil na obrovské ložisko, které je dodnes největším ve střední Evropě. Kaolin se tenkrát používal jako surovina pro chemický a papírenský průmysl, pro výrobu keramiky i oblíbené šmolky. Fitz si pozemky pronajal a v roce 1882 rozjel těžbu. V létě se kopalo na povrchu, a když uhodily mrazy, těžilo se až v šedesátimetrové hloubce, odkud se surovina na povrch dopravovala koňskými potahy. Těžbou ale Fitzovo podnikání neskončilo a už po čtyřech letech zavedl v Horní Bříze keramickou výrobu. Měl usnadněnou práci, protože kromě kaolinu jsou v okolí i žáruvzdorné jíly a křemence, a tak stačilo nakopat hlínu, udělat z ní odolné cihly a v pecích z nich pak vypalovat komíny, obklady, dlažby, střešní tašky, kanalizační kameninu nebo dokonce žáruvzdorné zahradní trpaslíky. Továrna vyrostla u železničního nádraží nedaleko od vesnice samotné. Po sedmnácti letech se Johann Fitz dohodl s Živnostenskou bankou, která mu půjčila peníze na pozemky a velkoryse vyprojektovanou továrnu a společně založili akciovou společnost "Západočeské továrny kaolinové a šamotové". Ta produkovala tisíce tun kaolinu a keramického zboží hlavně na export.

Například obkladačky, kterým se dřív říkávalo obložky, se v Horní Bříze vyráběly už na začátku století, měly ale tloušťku kolem centimetru. Ty čtyřmilimetrové, jaké známe i my, se tu dělaly už po pár letech a dodnes jsou jimi obloženy například alpské tunely. Společnost také začala cíleně

skupovat zdroje surovin i ostatní keramické závody. Na rozvoji podniku nic nezměnila ani první světová válka. Po jejím skončení se generální ředitelství sice přestěhovalo do Prahy, ale v Horní Bříze zůstal nejdůležitější závod. Firma se rozhodla získat továrnu v Chlumčanech a magnezitové závody na Slovensku a přejmenovala se na "Západočeské továrny kaolinové, šamotové a slovenské závody magnezitové", které zaměstnávaly až sedm tisíc lidí. Obrovskou konkurencí byl v té době hornobřízským rakovnický podnik. Majitelé tedy začali potají skupovat jeho akcie, až se jim podařilo v roce 1936 získat nadpoloviční většinu a svého rivala převzali. V té době koncern ovládal veškerý československý keramický průmysl a akcie přinášely až 35 procentní zisk. Mezi nejznámější výrobky patřil například břizolit. Dalším unikátním výrobkem firmy byla mozaika, kterou jsou dodnes obloženy některé bazény nebo budovy z třicátých let. Velikým hitem byly také mrazuvzdorné venkovní obklady značky Alid, které jsou k vidění například v Plzni Na Belánce. Naprostým unikátem se staly ale krby a kachlová kamna, která dokonce firmu zachránila v době celosvětové krize. Za druhé světové války stagnovala stavební výroba, ale o žáruvzdorné výrobky pro zbrojní průmysl byl stále zájem. Hned po válce byl celý koncern znárodněn a rozdělen a v roce 1950 vznikly Západočeské keramické závody a samostatné kaolinové závody. Rozdělení se ale neosvědčilo a na konci padesátých let byly oba národní podniky zase sloučeny. Postupně se zavedla mechanizace a automatizace a produkce rostla. Běžný spotřebitel to však nijak nepoznal, protože obkladačky se vyvážely do celého světa, na domácím trhu však chyběly. A to až do roku 1989, kdy se z národního podniku stal státní, ten byl záhy zprivatizován a privatizační fondy ho řídily až do roku 1998. Do dalších let tak vykročila i známá firemní značka, která se používá od začátku 20. století a jejíž autor dodnes není znám. V roce 1999 jednotlivé privatizační fondy prodaly své akcie Keramiky Horní Bříza novému současnému vlastníkovi-skupině LASSELSBERGER.

Továrna vyrostla u vlakového nádraží

NĚCO Z HISTORIE PIVOVARNICTVÍ V KRALOVICÍCH

Kralovice ležící na rozhraní Plzeňského a Rakovnického kraje, v nichž vaření piva patří k typickým aktivitám, náležely od středověku k právovárečným městům. Právo vařit pivo bylo jednou z důležitých aktivit, bez nichž si měšťané neuměli svůj život představit. Pivovary byly také v Kožlanech, Chříči, Manětíně, Rabštejně, Plasích a v celé řadě dalších míst na Kralovicku a svůj největší rozkvět zažily od 16. do 19. století. Jejich produkce se opírala o domácí suroviny, které si měšťané pěstovali – ječmen a chmel. Tyto komodity také byly předmětem obchodu a četných povinných dávek odváděných vrchnosti, která z výnosu vaření a prodeje piva, jehož spotřeba byla značná, platila různé daně a poplatky.

Kralovický pivovar byl starým městským zařízením, které naplňovalo právo města vařit pivo, jemuž se Kralovice těšily nejméně od roku 1400, jak dokládá privilegium opata Bohuslava. Od této doby můžeme předpokládat, že ve městě stávaly objekty, spojené s vařením piva, tedy varna, spilka, lednice, sladovna. Chmelnice bývaly kolem Kralovic směrem na Kožlany a většina měšťanů si pěstovala chmel též jakýmsi zahradním způsobem, v pozůstalostech měšťanů se objevuje často chmelnička u domu. Kralovický pivovar, jehož vlastníky byli právováreční měšťané (1437–1880), stával v Pivovarské uličce (dnešní ulice Svatopluka Čecha). Informace o jeho provozu a produkci se vinou jako červená nit městskými písemnostmi, které odrážejí péči měšťanů o dobrou kvalitu piva již od poloviny 17. století. Upřesnění práv kralovických právovárečných měšťanů poskytuje privilegium opata Jiřího Vašmucia z roku 1627, kdy byl stanoven počet várek podle výměry polí od jedné do čtyř várek ročně a z výnosu toho prodeje pak se pak uhrazovala pozemková daň. Pod pokutou bylo zakázáno vařit z cizího sladu a brát si z pivovaru pivo na prodej z druhé ruky.

Protože ve městě bylo 50 lánů, byla produkce značná. V roce 1839 měl pivovar kapacitu 12 sudů a ročně uvařil 28 várek, ke každé z nichž bylo zapotřebí 24 měřic ječmene, 12 liber chmele a 2 sáhy dřeva a uhlí. Zaměstnáni zde byli tři

lidé. V letech 1883 až 1932 pivovar vlastnil **sládek Václav Soukup**, který jej pronajímal a který také skoupil několik hospod ve městě. Za I. světové války přestal z důvodu nedostatku surovin na čas vařit jako mnoho jiných malých pivovarů, protože byla zakázána výroba sladu. Koncem 19. století dosahoval roční výroby maximálně 1000 hl. Byl zrušen za poslední majitelky **Marie Soukupové** (1932–1934) a jeho budovy byly upraveny pro sklad sýrů nově zřízené mlékárny u nádraží.

Ze starého pivovaru, zbořeného po II. světové válce, se zachoval kamenný překlad s datem 1555, který se nachází u schodiště v parteru v nádvoří v Týnici. Budova pivovaru byla přízemní, obdélná, krytá šindelem, architektonicky nikterak pozoruhodná, jak ukazuje stará pohlednice

Před ním v Dlouhé ulici (Boženy Němcové) byla studna s vysokou pumpou s dlouhou trubkou, kterou se čerpala voda před várkou do kotle. Vařené pivo se pouštělo ze spilky do ležáckých kádí ve sklepě pod lednicí. Ve staré sladovně (za čp. 48), mohutné kamenné stavbě kryté šindelem, se máčel ječmen, který se po naklíčení sušil na humnu a byl rozprostřen na obloukovitém plechovém sítu. Sušený se rozemílal ručně, později na žentouru. Později byla tato stavba obdélného půdorysu, postavená z lomového kamene, zbořena, ale i tak se dočkala stáří tří set let. Obecní sladovna byla totiž postavena v letech 1687–88 na místě spáleniště. Plaský klášter, který byl kralovickou vrchností, je prodal za 100 strychů ječmene měšťanům a ti za dva roky postavili nákladem 200 zlatých barokní sladovnu, obdélnou kamennou stavbu s obvodem cca 120 m a s mohutnou střechou. Měla vlastní studnu a byla vydlážděna cihlovými dlaždicemi a dřevěnými špalky. Sladovnu si pak pronajali kralovičtí radní a sládci.

Spotřeba piva ve městě, kde bylo někdy více než deset hospod, byla značná, i když ne všechna vyšenkovaná piva pocházela z kralovické produkce. I v úředních dotaznících, jako je duplikát stabilního katastru z roku 1839, se uvádí, že kralovičtí měšťané mají ve zvyku pít večer pivo a této tradice se drží dodnes. Ke zmíněné vydatné konzumaci piva patří též institut „pivního krejcaru“, dávky z vyšenkovaného piva, z níž byla financována i stavba velké kralovické školy v roce 1895. Tento bohulibý zvyk, kdy výnosy z šenkování piva byly podporovány kulturní aktivity, měl v Kralovicích dlouhou tradici. Z prodeje piva v klášterní hospodě byly hrazeny například náklady na provoz poutního kostela a proboštství v Mariánské Týnici. A jako doklad jejího pokračování můžeme uvést i příspěvek Spolku plzeňských právovárečných měšťanů, kteří podpořili restaurování barokních obrazů Petra Brandla. Kralovické pivo již neznají ani nejstarší pamětníci, podle dobových úsudků bylo dobré chuti, ale nedalo se dlouho skladovat a pivovar neměl ani vlastní, pro tuto dobu typické pivní láhve, ale zaměstnával několik bednářů na výrobu sudů. Do kralovických hospod se vozilo i plzeňské, které postupně nahradilo domácí piva. Když byla stará kamenná sladovna zbořena, zanikla poslední hmatatelná vzpomínka na staleté právo vařit pivo v Kralovicích. Pivo se však pít nepřestalo, o čemž svědčí více než desítka hostinců, šenků a náleven doložených v 19. a 20. století. Spotřebu piva pokrýval většinou plzeňský pivovar, který měl smluvně zajištěný odběr ve velkých hospodách a restauracích během první republiky, jako byly U Boháčků nebo v Lidovém domě, který si nakonec i Gambrinus kvůli prosperující restauraci před druhou světovou válkou koupil. Chmelnice kolem Kralovic byly zrušeny v 60. letech 20. století a ze starých pivovarských kralovických tradic zůstalo jen pěstování sladového ječmene, jehož kvalita je osvědčená staletími.

Naďa Formánková

TEST – VYZNÁTE SE V PŘÍBUZENSTVU?

1. Snacha je:

a) žena mého bratra
b) žena otce mého muže
c) žena mého syna

2. Dcera mé sestry je má:

a) sestřenice
b) neteř
c) švagrová

3. Bratranec mé dcery je můj:

a) synovec
b) strýc
c) švagr

4. Sestřenice je:

a) sestra mé matky
b) dcera mé tety
c) sestra mého muže

5. Bratr mé sestry je můj:

a) bratranec
b) zeť
c) bratr

6. Matka mého muže je má:

a) tchyně
b) snacha
c) švagrová

7. Syn mé dcery je můj:

a) synovec
b) vnuk
c) pravnuk

8. pro sestru mého muže jsem já:

a) sestřenice
b) snacha
c) švagrová

9. Babička je:

a) matka mé sestry
b) dcera mé sestry
c) matka mé matky

Správné odpovědi:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
C	B	A	B	C	A	B	C	C

Odpovězte správně ANO/NE

1. Vyrábí se růženec z klokočí? ANO / NE

2. Byl T. G. Masaryk prvním českým prezidentem? ANO / NE

3. Trvala cesta Marca Pola 24 let? ANO / NE

4. Nazývá se židovská část Prahy Josefov? ANO / NE

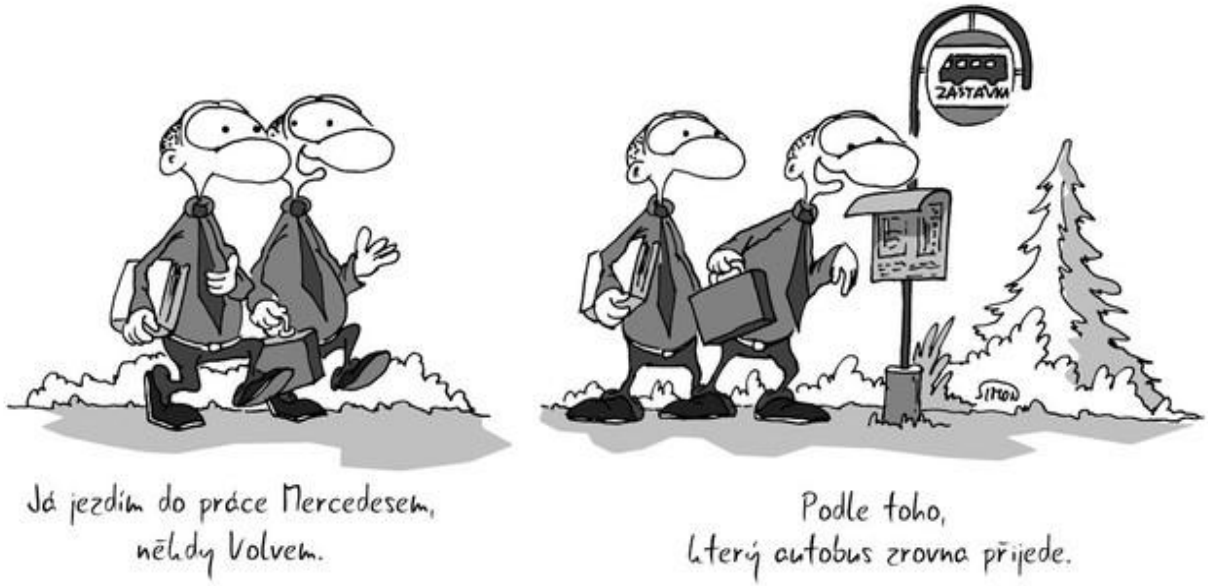
5. Je sv. Lukáš patronem všech zvířat? ANO / NE

6. Zachvátil tzv. „velký požár“ v roce 1666 Paříž? ANO / NE

Správné odpovědi:

1	2	3	4	5	6
ANO	NE	ANO	ANO	NE	NE

Kreslený vtip

Autor: Marek Simon